

af dette Ansvar, og jeg er vis paa, efter hvad han har udtalt overfor mig, at han i hvert enkelt Tilfælde vil skaffe sig paa-lidelig Underretning med Hensyn til dem, som skal gaa ind i Redningsbaadene, ikke alene ved at tale med Opsyns-mændene ved Stationerne, men ogsaa ved at tale med kendte Fiskere og afæske dem en Udtalelse.

Ogsaa andre Krav, som er fremsat, har jeg maattet besvare med et bestemt Nej, saaledes Kravet om Oprettelse af nye Redningsstationer. Som det vil være alle bekendt, har vi en Mængde Redningsstationer omkring paa Danmarks Kyster; naturligvis maa det til enhver Tid, naar der fremsættes Krav om Oprettelse af nye, tages under Overvejelse, hvorvidt vi har tilstrækkelig mange, men jeg mener, at man ikke ganske i Almindelighed kan imødekomme Krav, som fremsættes, og der er i den Tid, i hvilken jeg har været Forsvarsminister, fremsat Krav om Oprettelse af saadanne nye Stationer, som jeg har anset det for urigtigt at imødekomme. Jeg gør opmærksom paa, at hele dette Budget gennem ikke saa forfærdelig mange Aar er steget fra 300—350 000 Kr. til 800 000 Kr. Selv om der nu her er Tale om denne specielle Institution, for hvilken vi naturligvis baade med Hensyn til Personale og Materiel bør opretholde en høj Standard, er det jo ikke Meningen, at vi skal kaste Penge i Grams og skal imødekomme et hvilket som helst Krav, der fremsættes; det maa til enhver Tid undersøges, hvorvidt et saadant Krav er berettiget eller ej.

Der er nu holdt en Mængde Taler — og jeg tror, at de er alvorlig ment — gaaende ud paa, at vi skal have Balance mellem Udgifter og Indtægter, det er Alpha og Omega, det er det, det først og sidst kommer an paa; men saa nytter det ikke, at man kommer med Krav baade om det ene og det andet og mener, at der er en hel Masse Ting, som ikke kan opsættes. Det gaar ikke, saa opnaar vi ikke Balance. Jeg mener endvidere, at man inden ret længe fra Rigsdagens og Regeringens Side ved Siden af at skaffe Balance bør indrette sig saaledes, som enhver fornuftig Mand, der har faaet en ret betydelig Gæld, indretter sig, nemlig saaledes, at man kan begynde at afbetale lidt paa sin store Gæld. Jeg fremsætter disse Betragtninger, fordi jeg tror, det er nødvendigt ved enhver Lejlighed at gøre opmærksom paa, at i disse Tider maa uberettigede Krav, som vil koste Statskassen meget, afvises.

Jeg vil lige nævne, at der med Hensyn

til Redningsvæsenet er fremsat en Kritik over det Forhold, at man undertiden i Redningsbaadene foruden Fiskere ogsaa har Landmænd og Haandværkere. Det har sin Grund i, at man enkelte Steder, hvor man har Redningsstationer, ikke har særlig mange Fiskere og derfor har maattet ty til Folk, som ved Siden af at have et lille Landbrug eller et lille Haandværk har været Lejlighedsfiskere, saa de har Forstand paa de Ting, som hører til for at manøvrere med en Baad. Desuden gør jeg opmærksom paa, at der hvert Aar afholdes flere Øvelser, saa at de vedkommende efterhaanden kan dygtiggøres til den Gerning, de dér er gaaet ind til.

Jeg skal derefter et Øjeblik vende mig til nogle Udtalelser af det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz. Det ærede Medlem berørte den sørgelige Ulykke om Bord paa „Gejser“, da en Eskadre af den danske Flaade holdt Øvelser under Sjællands Kyster. Jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at det er en i allerhøjeste Grad sørgelig Begivenhed. Jeg havde ligesom det ærede Medlem Lejlighed til umiddelbart efter Ulykken at besøge Vordingborg Hospital, og heller ikke jeg skal nogen Sinde glemme, hvad jeg saa dér. Der var en Ting, som slog mig, og den vil jeg nævne. Medens jeg gik frem og tilbage i Sygehusets Korridor og saa til de syge og lidende Mennesker, hørte jeg ikke saa meget som en Klagelyd. Det mener jeg bør fremhæves. Naar de paagældende saarede og syge har været sammen med deres mest intime paarørende, med deres Ægtefæller, saa har deres Følelser jo nok overvældet dem; men mens vi besøgte de forskellige Stuer, hørtes der, som sagt, ikke een Klage. Det var en uhyre trist Ulykke, idet ikke mindre end halvtredssindstyve Mennesker blev saaret, heldigvis en Del af dem dog i lettere Grad. 32 maatte holdes tilbage i Vordingborg, medens nogle og tyve øjeblikkelig kunde sendes til København.

Nu vil det ærede Medlem gøre gældende, saa vidt jeg har forstaaet hendes Udtalelser, at der knap er handlet hurtigt nok, og at man ikke har været tilstrækkelig kulant. Jeg mener ikke, det ærede Medlem har Ret, jeg tror, at der blev handlet ualmindelig hurtigt, og at vi har behandlet baade de saarede og deres Familier kulant; og det er naturligvis ogsaa Meningen, at dette skal ske i Fremtiden. Maa jeg først gøre opmærksom paa, at vi øjeblikkelig traf den Beslutning, at de saarede paarørende fik fri Rejse frem og tilbage, saa tidt de vilde besøge deres Slægtninge paa